

Forfatter: Larsen, Karl

Titel: Udrag fra Under vor sidste Krig

Citation: Larsen, Karl: "Under vor sidste Krig", i Larsen, Karl: *Under vor sidste Krig*, Gyldendal, 1897, s. 504. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur:
https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-larsenk_11-shoot-idm140053902771520/facsimile.pdf (tilgået 27. november 2021)

Anvendt udgave: Under vor sidste Krig

Ophavsret Materialet er dedikeret til public domain. Du kan kopiere, ændre, distribuere og fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs CC0-erklæringen.](#)

ser saa gaadefuldt ud. Kommandanten græd, da han i Gaar fik Ordre til at sende det rifledes Skyts bort; han var nu en Gang fast besluttet paa at ville forsvare sin Fæstning til det yderste. Det eneste, jeg kan faa ud af det hele, er, at man ikke vil forsvare Fredericia haardnakket; men selv om det bliver Tilfældet, vil Byen blive aldeles ødelagt, dersom Fjenden begynder paa et alvorligt Bombardement . . .»

Den 28. April «er det sket, Fredericia er forladt! En tynd Forpostkæde dækker endnu kun Fronten, og selv den gaar vistnok bort endnu i Nat. Kanonerne, Trænet og det meste mobile Materiel er bragt her over; men mange Tusender er atter kastede bort, og et uhyre Arbejde har været forgæves. Kommandanten, den mandige og djærve Lunding, stred imod, det han kunde, men uden Nytte. I en hel Time stred han igennem Telegrafan med Ministeren, for han vilde give efter, — der kan visselig ikke være to Meninger om, at det var rigtigst at gaa sin Vej; men det er sørgeligt, at man først i den 11te Time kom til den Erkendelse. Kampen ved Dybbøl var maaske en politisk Nødvendighed, men det haardnakkede Forsvar, der kostede saa uforholdsmæssig meget Blod, var vistnok en militær Fejl, naar Sagerne stod, som de nu vides at have staaet. Vi maa benytte vore lokale Forhold og Sømagten til at føre en Angrebskrig og søge at blive de stærkere paa hvert enkelt Punkt. Fyen bør være Udgangspunktet; derfra kan man sende Ekspeditioner til Østersøens Kyster, overskære Fjendens Operationslinie paa Halvoen o. s. v. — Lad os sælge alle Kavalerihestene og kun beholde 8 Eskadroner, der for-

synes med de letteste og flukkeste Karle og de bedste og mest tilredne Heste, og iøvrigt bevæbnes og indøves som ridende Jægere. Det øvrige Mandskab skulde ind i Infanteriet. Før de indkomne Penge og den Masse, der vilde spares hver Dag, kunde man købe gode Transportbaade. Men nu nok om alt dette, der desværre i denne Tid har saa megen Interesse, men som under andre og bedre Forhold ligger saa fjernt for min Pige . . .»

Medens Krigen staar paa, vrimler Premierløjtnantens Breve bestandig af Udtryk for hans Kærlighed og Omhu for Hustru og Børn: «Hver Gang, jeg ser en lille Dreng, kommer jeg uvilkaarlig til at tænke paa min yndige N. . . «Jeg plejer ogsaa at have nogle Konvoluter i Lommen med Udskrift og Frimærke, for at jeg kan sende et Par Ord, om jeg end skal skrive det med Blyant . . . Min yndige Dreng, saa han kan 8 Hovedsteder uden ad. Jeg tør næsten ikke tænke mig den Fryd, det vil være mig, engang i Tiden atter at have ham, dig og Ingeborg hos mig . . . saaledes staar der rundt omkring. Engang i Marts skriver han: «Næst efter dig er der ingen, som jeg længes saa meget efter som Børnene, og det er ikke sjældent, at denne Længsel giver sig Luft i lydelige Udraab som: «Fa'er!» Jeg vil kæle» o. s. v. Mine nærmeste Omgivelser kender dem meget godt og forundrer sig slet ikke over dem. Tjenesten levner mig den allerstørste Del af Tiden fri, og det er mig altid den kæreste og bedste Beskæftigelse at underholde mig med Jer. — Alt det er nu noget, som du har hørt saa tidt og godt ved, men jeg kan ikke lade være at fortælle dig